

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagocí)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ESPECTRE DE MONTE-ARRUIT

—Paciència, que més banyades donen al Marroc!

Una setmana tràgica

Els darrers vuit dies han estat tràgics a Espanya. Dies de mort, dies de sang, dies de botxi. A la mort vermella del torero, han seguit les morts negres dels condemnats per la justícia.

La tragèdia del món i de l'home ha aparegut novament, esgarriosa, davant els ulls del públic. La visió de la mort ha passat per damunt les terres peninsulars. Banya de brau o garrot vil, plaça alegre o trist pati de presó, tot és igual davant la mort.

Contra el doble espectacle tràgic, alcem el crit del doble abolicionisme: el de la festa taurina i el de la pena capital. Ni la mort vermella del torero, ni la mort negra del condemnat.

El patíbol Les vergonyes de l'Estat

Segeriment que els meus companys escriuen, paralelment an a mi, contra aqueixa Primavera patibulària que ens ha ofert la Llei. Millor. Aquest número de LA CAMPANA DE GRÀCIA, hauria d'ésser una agressió unànim contra la pena de mort.

Encara?—dirà algú conservador. Però si això de l'abolició de la pena de mort, la secularització dels cementiris, com l'anticlericalisme no és més que un lloc més del sentimentalisme democràtic del segle XIX... Plena conformitat a l'objecció—respondrem—perquè el segle XIX és, per a nosaltres, un gran segle. El de la incoherència, replicaran els conservadors afrancesats. I tornariem a dir-los-hi: La incoherència de qui? No serà pas la d'Alemanya, senyors.

Ningú, potser per un escrúpol cristià, ha gosat defensar francament la pena de mort. Sortides enginyoses sí, n'hi han hagut. Expressions de por davant de la pena de mort suprimida, també. Però doctrina definitiva, no, i quan circumstantialment, per un instint partidista, les dretes l'han defensada contra les esquerres, aquestes han triomfat, pel sentiment humà i per l'articulació dels fets.

L'exemplaritat de la pena de mort ha estat desfeta. Es fals que les execucions neutralitzin els ambients criminals. Quan, temps enrera, va tornar a ésser aplicada a França la guillotina arreconada, per a contenir l'apatxisme, la multitud va aplaudir-la. La guillotina, des d'aleshores, ha estat actualitat a França i, no obstant, França està passant per una època de criminalitat extraordinària i complicada, que va des de Landrú, tipu excepcional, fins als lladres d'expresos, amb aqueix exemplar del bandit Charrier, completament «fi de segle». La guillotina, no ha deturat els crims, per la senzilla raó de que el crim no és, generalment, deliberat, perquè el crim no és estrictament de voluntat sinó de fisiologia.

Contra la pena de mort hi han cent arguments. Són arguments esdevinguts clàssics. Però lo substancial és que entre defensors i adversaris de la pena de mort, hi ha tota una concepció de la vida social, fins diríem que tots els problemes polítics i socials. L'home per a nosaltres, és perfectible, és l'efecte d'un ambient, és, en dret penal, un subjecte reformatable o necessitat d'aïllament, fora de tot concepte jurídic, dins del tractament de la ciència. És a dir, la naturalesa humana i l'organització de la societat, entren dins el plet de la pena de mort. Els conservadors, instintivament, la defensen. Els lliberals, espontàniament, l'ataquen. És el diàleg etern i inacabable...

PARADOX

Ja havem vist la polsaguera que s'ha alçat per la petició de la Mancomunitat de Catalunya, que sol·licitava el traspass de la xarxa telefònica urbana de Barcelona. La polsaguera ha enterbolit la vista a molta gent, i encara hi ha badocs que creuen en el caràcter desinteressat de certes campanyes de passió i d'amenaça. Ben garbellat, sembla que en el fons de tot no hi ha altra cosa que l'interès de certes companyies d'indústries elèctriques que esperen col·locar els seus aparells en els serveis telefònics, si aquests queden en poder de l'Estat central.

Però situant-nos en un punt on només es vegi l'interès del públic, ja en tenim prou, per a fallar el plet dels Telèfons i tots els plets semblants que es puguin presentar. L'estatificació dels telèfons seria una nova desgràcia que cauria damunt els súbdits de l'Estat espanyol. És una cosa certa i demostrada que en tots els països on el telèfons estan en mans de l'Estat, aquest hi perd importants quantitats. Per això veiem que a França s'està realitzant per significats polítics i homes de Govern una campanya per aconseguir que l'Estat es desprengui dels telèfons i els cedeixi a companyies privades o a altres organismes.

Els telèfons en mans de l'Estat—i no cal dir que el mal fora més greu si aquest Estat fos l'espanyol—signifiquen dues coses, totes dues ben desagradables: servei pessim, i per torna una càrrega d'una pila de milions damunt del pressupost.

En serveis d'aquesta mena l'Estat demostra una ineptitud extraordinària. És una veritable vergonya que l'acció de l'Estat espanyol, quan es tracta de millores i d'obres públiques sigui essencialment entrebancadora. En lloc d'ésser una ajuda, l'Estat és un destorb. Ni fa ni deixa fer. La seva intervenció no té altre efecte que descoratjar les iniciatives i destorbar els organismes i els particulars que volen fer bona feina.

Citarem, com exemple, el cas de ferrocarrils secundaris. La Mancomunitat de Catalunya en té sis de projectats. Els treballs previs per a la construcció d'aquests ferrocarrils estan avançadíssims. De manera que si només depengués de la Mancomunitat, ja estarien llestos o a punt d'enllestir-se. Però resulta que l'Estat posa tràmits burocràtics que exigeixen dos anys. Dos anys miserablement perduts, per a salvar el gran principi de la sobirania de l'Estat. Els catalans podem estar ben agraïts als polítics de Madrid i encara més als polítics de Barcelona, que fan la guerra al ideal de l'autonomia integral.

FULMEN

Pessimisme

Per optimista que un hom sigui, i afortunadament ho som de naixença, hi han moments en que la brutal realitat fa confessar que no va pas tot com tindria d'anar en aquest món de llàgrimes.

En aquests mateixos moments, tot lo que'ns rodeja d'aprop i tot lo que s'obria

de lluny és depriment, desesperançador. Ni Barcelona és, com tindria d'ésser, alegre com un maig, ni a Espanya es veu altra cosa que desgràcies, ni mai havia estat el món tan enredat.

Com si encara fossim uns quants segle enrera, ha treballat el botxi a Barcelona. Més per obligació del càrrec que per commoció de l'ànima, demanaren alguns senyors un indult que fou negat i l'anacrònica sentència fou complerta en mig de la indiferència general. Tot ha sigut dolorós en aquests dies, i fins els Jocs Florals van resultar tristos amb aquella abundor de capellans.

A Espanya no passen més que coses catastròfiques. Sense comptar la guerra del Marroc i la propaganda lliberal, que són dugues desgràcies cròniques, a Màlaga hi ha l'horrorós incendi de la Duana, a Madrid un Veragua mata al Granero, els tramvies a tot arreu perden el fre i ho reventen tot i no's llegeix altra cosa en els diaris que punyalades, naufragis, descarrilaments i cogidas.

Tampoc, si mirem fóra d'Espanya és gaire consolador l'espectacle. A Rússia, en aquell paradís roig tan ponderat pels quatre que hi mengien, segueix la gent morint-se de fam. L'assaig de comunisme ha sigut un dolorós fracàs. Per a viure armònicament en comunitat cal ésser sincerament altruista i, ara com ara, lo que's nota arreu del món, en particulars i en col·lectivitats, és un egoisme tan desenfrenat, que fa renunciar a tota esperança de redempció. I si algú ho dubta, que segueixi atentament el curs de la Conferència de Gènova i podrà convence's de que són solament els interessos materials els que mouen totes les voluntats.

Nosaltres ja'ls voldríem conservar els nostres optimismes. L'hermosura d'aquest maig ple de perfums i cançons, ens convida a veure-ho tot de color de rosa, però la brutalitat dels fets pot més que el nostre temperament, i malgrat les nostres ganes de somriure a la vida un baf de pessimisme posa amargors de fel en nostre cor.

JEPH DE JESPU

Un truquet com un altre

El comte d'Arroyo ha parlat a les Corts de la plaga de la llagosta.

El tema és més vell que l'anar a peu. Els diputats solen escoltar als col·legues que parlen de les plagues de llagosta, ço que's diu, com qui sent ploure.

El comte d'Arroyo ha d'ésser forçosament un diputat de bona fe.

Un dels pocs diputats de bona fe que resten en aquest país de polítics trapelles i desfogats.

El comte ha interessat del ministre de Foment la extinció de la plaga de la llagosta, talment com si sigués aquesta la única desventura, la sola plaga, que damunt els camps espanyols pesa.

El ministre, naturalment, ha dit que sí, que farà lo que calgui per a netejar la terra de llagostes.

Un extermini, que deixi enrera el famós dels Innocents.

Estem cuits de sentir parlar de la plaga de la llagosta.

Tan cuits com n'està el ministre, que ha respost al comte d'Arroyo, ço que's diu, per pura fórmula. Amb les generals de la llei.

Algun diputat rural ha sumat el seu vot al prec del comte d'Arroyo.

El president de la Cambra, cansat de tanta llagosta, donà l'incident per acabat.

El comte, que deu ésser de la mena dels tossuts, tornà a la carga:

—L'article tant de la llei de plagues, diu...

—Respongué, amatent, En Bugallal:

—Les lleis es llegeixen a caseta. No vingui a rompre'ns les oracions!

L'altre diputat rural, en posició de sortir a la defensa de l'aristòcrata atropellat pel president irascible:

—He de dir a la Cambra...

—La Cambra ja ho sap tot.

—Dues paraules...

—Conec el truc de les dues paraules. I no hi hagué manera de que els diputats enemics de la llagosta deixessin sentir la seva veu.

En Bugallal, segons diu, coneix el truc de les dues paraules.

Nosaltres, en canvi, coneixem el de la plaga de la llagosta, plaga que dura lo que triga en acabar-se la consignació votada per a exterminar-la.

No falla.

Parlar de la llagosta i votar una quantitat per a perseguir-la, vé a ésser una mateixa cosa.

La llagosta no desapareix fins i a tant que s'agota la partida.

Un truquet com un altre.

DIVAGANT

S'estranyen varis periòdics, més clars, moltes periodistes, que En Wells, literat il lustre, se senti ferm pessimista, sobre'ls tristíssims problemes sempre inherents en la vida de generacions passades i presents i del pervindre. Jo crec que està acertadíssim aqueix savi novel·lista quan pinta amb color ben negre el quadre del món suïcida. Mai he conegut cap savi, ni el concebeixo, optimista; que les flors de la saviesa estan voltades d'espines, i el jardiner que les cuida i deixa en elles sang viva. Sempre dubtant i ben seria ha estat la sabiduria i ho serà, mentres els homes siguin com són, tot egoisme. Els homes de gran criteri, de concepcions atrevides i tan belles com profundes, sempre seran pessimistes perquè amb sa mirada d'àliga veuen del món tot l'abisme que'ls altres homes ignoren... Si homes d'una gran valia preconitzen l'esperança i la bondat i la ditxa, no és perquè en elles hi creguin... sols els empeny l'humanisme que senten els homes nobles per la humanitat raquítica. Potser pessimista un neví, prò mai un savi, optimista... Repasseu un xic la història de tot el món. Horroritza, de veres, la sort humana... Tanta lluita fraticida, tanta inquietud, tantes penes, tanta sang, tantes metzines per a arribar a ésser l'home lo que és avui... Vritats tristes... axiomes cruents... Explicable que Wells sigui pessimista...

ANDRÉSITO

Prenguin seient si volen

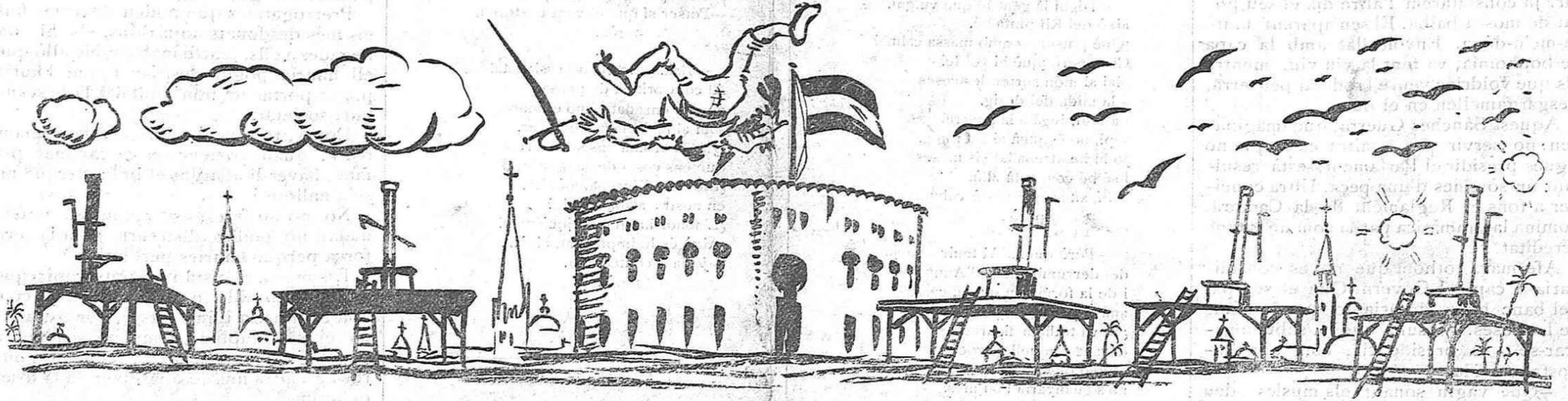
El gat dels polítics espanyols, sol ésser generalment, la crisi. En disposar d'unes hores de lleure, es dediquen bo-i tots, sense excepció, a fabricar fantasies respecte a probables canvis de govern.

Parlant de la crisi, de la possibilitat d'una crisi, pentinen els nostres polítics el seu gat. Ja és sabut que qui no té res que fer...

Com la setmana passada, com el mes anterior, i l'altre i el de més enllà, han corregut remors de crisi. Fa por el nombre de crisis que arràn de la restauració, s'han vist a Espanya. Així i tot, és més considerable les vegades que amb fonament o sense, s'ha parlat de la imminència de la caiguda dels governs. Creiem i tot, que la cançó de l'enfadós no té altre origen que l'esclat de les crisis.

En el poc temps que En Sánchez Guerra ocupa el Poder, s'ha parlat ja de la necessitat de substituir-lo, no sabem quantes voltes. Amb prou feines si passa un dia sense que la paraula crisi deixi d'aparéixer a les columnes dels diaris, que no sabem tampoc de què farien mà-

DEL PANORAMA UNIVERSAL

Vista general de Espanya... i de la Catalunya espanyola

quasi tots nets i d'agradós aspecte; això en lo material, que moralment molt els manca.

No s'emmotllen, ni volen emmotllar-se a l'esperit de qui deuen allotjar. En ells, tot és fiat a la severa disciplina, no fiant res al convenciment ni a la raó, mostrant an els caiguts més que compassió, la severitat de sòs renys i fins el despreci.

Recorda't, societat, que aquests dèbils sers que ara tu desprecies i que poguent deslliurar no et recordes d'ells, que seran els mateixos que demà et flagelleran, essent per tu un estigma. Són ells qui compondran aquelles íntimes capes socials, que són una llaga que sangra continuament ton organisme i podreixen la teva ànima.

No atapeixis tant les teves branques que no privis d'arribar el sol fins al naixement de la soca, que és allà on tens i deus tenir la fortalesa, i sinó qualsevol mal vent pot gotmou-re't, abandonant-te als capricis del mal temps.

NARCÍS DE SOUS

REPICS

Tres execucions capitals en mitja horeta...

No diran pas que el Govern no ens hagi servit de parroquià.

I sobre tot a qui ha servit, com sempre, és a la major part de diaris «dels de cada dia».

Això de poder donar als llegidors tota mena de detalls referents a «los últimos momentos de los condenados a muerte», és quelcom substanciós que s'ha de aprofitar.

I visca l'Espanya gran!...

Ben gran i ben negra, com la pintà En Verhaeren.

Quina mania té aqueix pobre senyor Anido contra *Els Segadors*.

Encara no troba una petita ocasió per a prohibir-los... catacrucl garrutada de cego.

Mal fet, i feina inútil.

Perquè ara s'apropa el juny, i no et dic palla, si ha d'empaïtar a tots els segadors que li surtin al pas.

Tota la nostra terra n'estarà plena.

I abraçada pels seus cants, que és lo que cou més als centralistes.

Oh, gran Puig i Cadafalch!...

Tu no et canses de protestar un dia i altre dia contra el «comitè de París», contra la «República Catalana» i contra la «estrella solitària».

I en veritat que no val pas la pena de que t'esgargamellis.

Tots et coneixem prou i sabem els punts que calces.

Tu no estàs conforme amb l'estrella solitària?...

Naturalment!... Com que portes tres estrelles a la «bocamàniga».

Es diu que En Francisquet Cambó, el gran perturbador de les aspiracions de Catalunya, prepara una absència llarguíssima.

Diu que se'n va a Amèrica disposat a estar-se-hi molts anys.

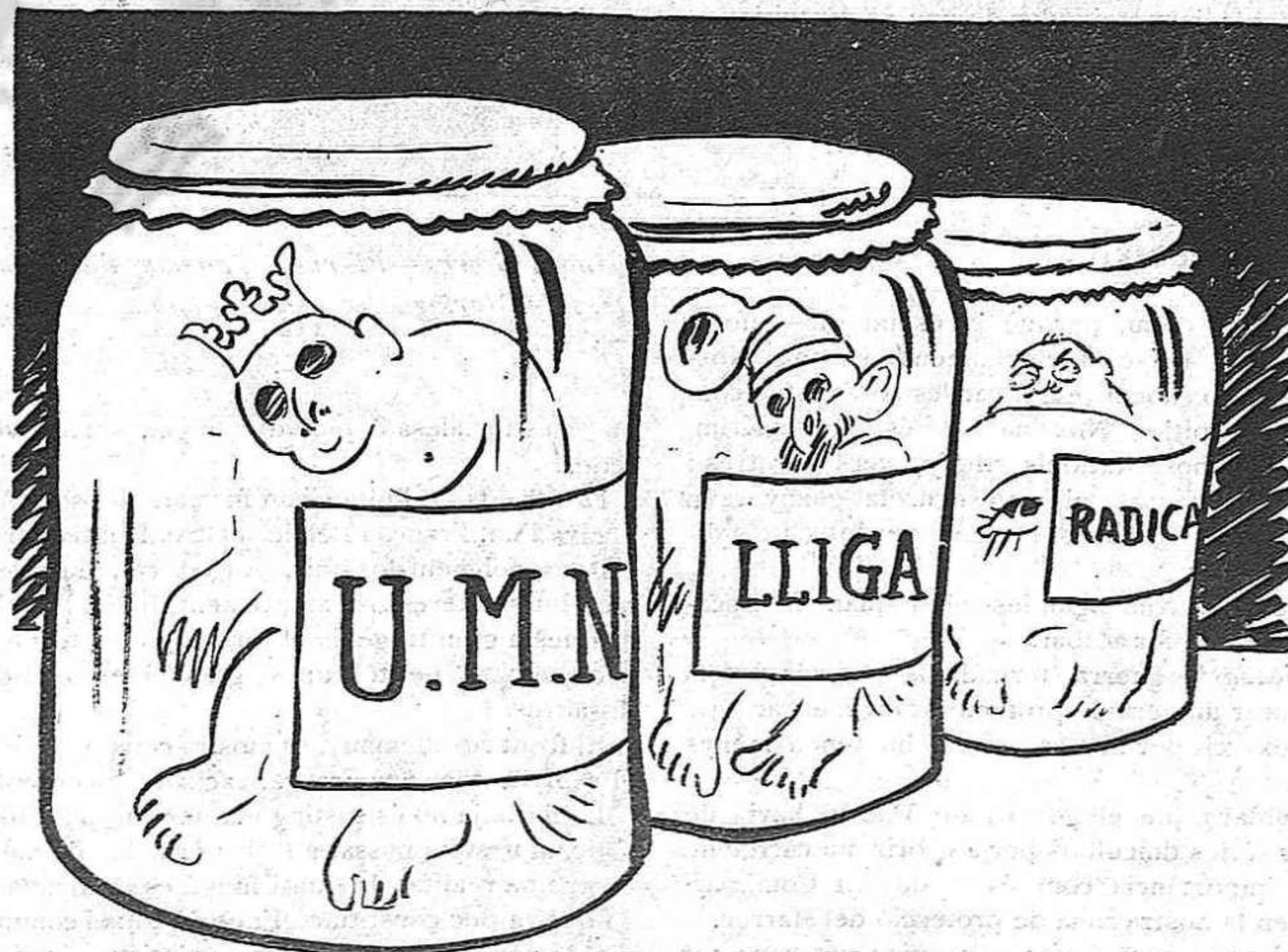
L'aficionat i el victimari

—Tant mateix vas ésser ben *Poca-pena*.

—Com ho vols fer!... La venjansa... és la delícia dels déus i dels braus.

Els partits polítics catalans

Tots al pot!

Bon vent!... Quan prengui comiat i digui:

«A la Habana me voy;
te lo vengo a decir...»

Li respondrem:

«Ja tindríes de ser-hi;
no'ns faríes patir!»

Tots els clericals acostumen a dir una hora o altra: «La mort i la vida Déu la té».

No obstant, tots ells són partidaris de la darrera pena.

Lo qual demostra que estan mancats de sinceritat.

En tot cas haurien de dir:

«La vida, en mans de Déu.»

«La mort, en mans de Déu... i del botxí, que nosaltres paguem per a que exerceixi.»

Amb motiu d'haver dedicat l'Ajuntament de Badalona un carrer a la memòria d'En Valentí Almirall, els set federals almirallistes que encara resten, han acordat obrir una subscripció per a regalar a l'Ajuntament badaloní una artística llòssa de marbre, commemorativa de l'acció política desenrotllada per aquell patriarca, que fou el veritable fundador del catalanisme, la qual serà col·locada en dit carrer.

Es de creure que els catalanistes lliberals respondran a la crida dels set federalistes, com un sol home.

En Lerroux en una entrevista tinguda amb un periodista, ha dit entre altres coses, que creu que governarà amb la república, règim pel qual s'està preparant la joventut.

Optimista!

També ha dit que l'esdevenir és de dues races: la de parla anglesa i la de parla castellana.

Bromista!

Ens diuen de Molins de Rei, que el primer de maig fou celebrat amb tot esplendor per la «Federació Obrera» de la població. En canvi els obrers industrials no pogueren celebrar-lo, perquè els seus burgesos no els deixaren plegar, distingint-se el director de la *fàbrica gran*, per l'oposició dissimulada que feu a la celebració de la festa del treball.

Aquest senyor és un enamorat de la nostra Catalunya, segons diu, i un explotador dels catalans que cauen a les seves grapes, de passada.

Ja el tindrem present per a recomanar-lo a En Puig i Cadafalch.

Era un Divendres Sant.

El famós poeta Piron, que havia begut més del compte anava fent esses pels carrers de París.

—Què has fet!—li diu un amic—Es possible que donguis un tal exemple en un dia com avui?

—Precisament. Avui la divinitat s'enderroca, ¿què té d'estrany que la humanitat trontolli?...

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Rapium: No farem res, perquè vostè ho és de nom i de fets.—Però: Però home, que no pensa amb el fiscal?—J. B. (Molins de Rei): Va en aquest número. T. N.: Molt agraït, més no sigui possible complaure'l.—M. P.: Val més no insistir, per ara. Potser més endavant.—Ruquerol: No farem res.—P. S. (Vigo):—Traspasso la seva demanda a l'Administració i desitjo que pugui tornar aviat.—Pi-Pi: No, no, i no.—Campaner: La seva campanada resulta massa forta.